

ten var, dröjde det en stund, innan han kunde behärska sig själv."

En tysken predikant som bar sitt kors talade över texten: "Vilken som icke vedersakar sig själv och tager sitt kors uppå sig, han kan icke vara min lärjunge." Bland åhörarna befunno sig en liten tysk och hans tämligen storväxta och fetlagda gumma, som var mycket grälsjuk av sig. Både kände sig träffade av predikan, och då predikanten en stund senare red sin väg, vad fick han se, om icke denne tysk, som traskade vägen fram med gumman på ryggen! Då han upphunnit paret, avfördade han dem en förklaring, och mannen förklarade sig sålunda: "Ni sade ju i er predikan, att vi måste ta vårt kors på oss och följa Frälsaren, i annat fall kan vi inte bli frälsta och komma till himlen. Nog vill jag till himlen så gärna som någon, å den här karingen är så stygg — hon skäller och går på alltjämnt; ho ä' det största kors jag har i hela världen, och därför tar jag henne på mig och bär henne, för ja' får lov å frälsa min själ."

Här fick nu presten tillfälle att öva enskild själavård, synbarligen med gott resultat, ty Cartwright avfärdar händelsen med följande ord:

"Denne tysk berättade of sin erfarenhet vid kärlek-småttider med utomordentlig verkan, och sällan avlopp det utan att hela församlingen smålte i tårar. Vid ett tillfälle, som står livligt för mitt minne, tror jag att hela församlingen bröt ut i högljudad ropp."

Enligt de vetenskapliga metoder, man nu för tiden begagnar i bibelkritik, är det obestridligt, att Läsebok för realskolan hämtat sitt stycke ur Cartwrights självbiografi och den omständigheten, att jag så där alldeles utan avsikt kom att läsa de båda berättelserna nästan samtidigt, har inget som helst betydelse — det var en ren slump.

Det kan nu så vara. Men nog står människan i alla fall under hemlighetsfulla maktens inflytande. Jag har god lust att nästa gång under en annan rubrik anföra några exempel därpå.

J. B. Linderholm.

"En modern Enoch Arden"

Ett genmäle.

Beträffande Eder artikel i förra numret av S. C. T. fö under tecknade meddela att de av Eder infodrade uppgifterna äro missvisande. Det kan meddelas att Hermanson var ett exempel som make och man, men att en akut sjuksjukdom, hastigt påkommen, tvinzade hustrun att begära undersökning inför specialist. Canadisk Skandinaviska tjänstemän funno nu tiden lämplig att söka förmå Hermanson, innan doktorn förklarar honom sinnessjuk, att under teckna vissa kontrakt, vilka voro fördärvbringande för Hermanssons familj. Hustrun, understödd av hela skandinaviska settlementet i Sandridge, sökte få rätt, men genom intriger, varj även vissa Winnipegbor voro inblandade, blev saken genom mutor nedtystad. Om nu ej Hermansson

efter 22 år givit sig till känna hade ej heller skandalen för de inblandade blivit så stor. Justitiedepartementet, såväl som flera framstående jurister och tidningsmän äro i arbete med att undersöka saken. Hustrun och hennes broder sökte man få förklarade sinnesslöa, utan resultat. Då ni säger att grannarna på orten genom trakasserier tvingade familjen att avvflytta, gör ni dessa grannar den största orätt, enär de alla så gott som utan undantag i stället genom sina sympatier hjälpt Mrs. Hermanson-Rylander under alla de år hon sökt efter sin försvunne man. På sakens nuvarande ståndpunkt kan meddelas att 64 personer i Sandridge inrätt till justitieministern med anhållan om revision av hela denna skamliga affär, vari skam till sägandes många skandinav inblandats. Utredningen pågår och namnen Thulan, Qvarnsås, Kaiser (de i insändaren anförda namnen äro ytterst otidligt skrivna, varför vi icke kunna garantera för deras rätta återgivande) och flera andra figurera på ett högst komprometterande sätt. Det enda man kan begära av en ortstidning torde vara att densamma tager reda på fakta och att då familjen lever på samma gata som tidningen driver sin affär, är det underligt att man icke sänt referent för att undersöka saken, liksom Free Press och andra tidningar.

O. R. Lindquist, C. H. Olson, August Setterlund, Mrs. Mary Rylander Hilmer Rylander.

Med anledning av ovanstående, önska vi endast framhålla, att vad S. C. T. meddelade i föregående vecka var ett exakt ehuru sammandraget återgivande av uppgifter, som mottagits från den canadensiska dagspressens nyhetsförmedling. Och som vi hade till anledning förmoda att dessa icke voro missvisande, togo vi deras meddelanden för gott. I huvudsak liknande uppgifter ha även influtit i andra svensk-språkiga tidningar, vilket alltså mer än annat skulle kunna bevisa att om S. C. T:s uppgifter skulle varit felaktiga, även övriga tidningar gjort sig skyldiga till samma missgrepp.

Beklagligtvis nog har icke S. C. T. i likhet med Free Press och "andra tidningar" en så stor reporterstab till sitt förfogande, att varje enskilt nyhetsmeddelande kan i detalj kontrolleras av våra egna medarbetare.

Om vi i vår artikel skulle gjort oss skyldiga till något missgrepp, beklaga vi detta mycket, och skola också när den utredning som enligt ovanstående igångsatts slutförts, giva våra läsare en resumé däröver.

Red.

Förtroendet.

Förtroendet är en fin sak — ett värde — ett stycke liv. Det förräder en sinnets nobelhet att ännu kunna ge det, en art av tillitsfullhet, att tro på något gott och upplyst hos mottagaren som denne borde värdera, under alla förhållanden respektera. Det är något positivt, som lyfter, binder, förenar, vädrar till det bästa i människosinnet. Det finns somliga, som aldrig blotta sig

och därför ge anledning till så många flertydningar, det finns andra som reservationslöst kasta upp alla kort på bordet, så att ingenting finns att tillägga och därmed skaffa sig fred. Men det ojämförigt största antalet människor befinna sig någonstans på mittlinjen mellan dessa båda ytterlighets typer. De leva varken för hermetiskt tillstånd eller vidöppen dörr. De ha sina få eller sin enda förtrogne, på vars tystnad de lita som på gravens.

Men sanningen är nog att det sällan finns några hemligheter, där det finns en tredje man. Ty vem skulle haft en aning om alla dessa samtal bakom slutna dörrar, dessa scener mellan fyra ögon, om icke en tredje funnits — mänsklighetens vige Judas. Det är på den tredje parten allt hänger, det är han, som skall av göra, om ett förtroende skall stanna eller gå vidare. Om han sviker någons tillit eller bryter sitt ord, vad har han att an draga till sin ursäkt. Den, som skänkte förtroendet, talade emedan han måste lätta sitt sinne från ett bekymmer. Det var för honom en irre nödvändighet. Och han prisgav sitt eget. Men varför talar förrädaren? Han kan ju inte på samma sätt tryckas av en annans börd, lika litet som en vägg, varpå solen skint, skulle ha behov att skina, sedan solen passerat förbi. Han talar icke heller för att gagna, ty ville förtroendegivaren ha sina förhållanden så krigspridda vore det honom den enklaste sak i världen att göra det själv. Alltså ledes han av ett annat motiv — lusten att knipa åt sig några ögonblicks uppmärksamhet — att briljera med i blickar i andras liv — att en kort och salig stund få figurera som värd inför en samling snyltgäster vid den allmänna lösmynthetens bord.

Och — det kurösaste av allt — rollen är icke föraktad. Människor, som ögonblickligen skulle vara på det klara med sin åsikt om en, som exempelvis brutit ett annans brev, resa ingen spontan opinion mot den för eftertanken minst lika vanhedrande indiskretionen att vidare befordra ett givet skriftligt eller muntligt förtroende. Det är ej bara brukligt att häri ej se något direkt orätt, man skulle nästan vilja gå ännu längre och påstå, att mänskligheten inte ens vill ha några fasta linjer i detta avseende. Att brodd funnits till dylika spårar man i Havamal, som håller i sträng helgd vissa numera förbleknade bruk till inbördes personligt skydd, såsom gästoantastlighet m. fl., men de ha icke blivit traditionsbildande.

Utvecklingen går snarare i motsatt riktning. Privatlivet flyttas mer och mer ut på gatan, väggarna bli tunnare, fönstren större — sista skriket är ju att sätta oss i glas-hus. Och det li ger kanske något i detta — något verkligt bra. Ty om alla sitta i glas-hus och fritt skada ja till varandra, försvinner ju begreppet hemlighet och därmed nyfikenheten och därmed mycket ont. Pantomimerna runt omkring bli så många att ingen orkar följa med dem. In-tresset slappnar och skandalen döer ut, ty det är bara det okända, som är verkligt spännande och kusligt. Behovet att

anförtro sig domnar bort av sig själv, ty det finns ingenting att tala om, som icke alla känna till förut. Människosläktet får det lugnt och skönt. Det är bara en, som blir hemlös i den nya världen — Judas — förrädaren.

Empress of Britain

ny atlantiätt och flytande lyxhotell.

Canada-Pacificten har nu inbjudit till den första officiella förevisningen av sin nybyggda, luxuöst inredda atlantiätt, "Empress of Britain". Det är sannerligen både djärvt och storslaget att i dessa bistra tider våga sig på att bygga ett sådant fartyg. "Empress of Britain" mäter 42.500 ton. Allt är i minsta dettalj det yppersta, som kunnat framställas, såväl vad inredningen som den maskinella utrustningen beträffar och därvidlag ha inga kostnader sparats. Fartyget kan taga 1.153 passagerare, varav 423 i 1:sta klass, 230 i den s. k. 3:dje turistikklassen och 470 i 3:dje klass. Farten är officiellt 24 knop men vid provturen uppnåddes 23,5.

Elektriciteten utnyttjad till det yttersta.

"Empress of Britain" skall trafikera routen Southampton — Quebec, och resan beräknas ta 5 dygn, varav 3,5 i öppen atlantsjö. Maskineriet utöres av ångturbiner, och under provturen sattes nytt världsrekord i oljeekonomi, tack vare de märkliga förbättringar i besparingssyfte, som gjorts av linjens chefsingenjör John Johnson. Trots den höga farten kunna inga vibrationer märkas. Elektriciteten utnyttjas till det yttersta för belysning, hjälpmaskiner, telegraf, kök, ljusbud, skönhetsinstitut etc.

Tennisplaner med internationella mått.

I fråga om sport och nöjen ombord finns intet övrigt att önska. På ett av däckan lar man anlagt en tennisplan med internationella mått och så rymlig utanför linjerna att även de härdaste matcher kunna spelas på densamma. Badavdelningen kan mäta sig med de mest förstklassiga på landbacken. Simhallen är stor och elegant och det turkiska badet står ingalunda efter. Gymnastikavdelningen är fullständig med en mångfald mekaniska apparater, där varje idrottsman kan finna de redskap han speciellt kan behöva för sin träning.

Lyxhytter och sviter.

Vad hytterna beträffar, frapperas man av hur rymliga de överlag gjorts. Första klassens hytter ligga utefter fartygets sidor. De äro hällna i en lugn och behaglig färgton med paneler i ek. Kuddar, överdray och möbelyg äro däremot i gladare färger. Så mycket "funkis" märker man ej, men desto mer gedigen engelsk hemstil. Ävenså finnas sviter om 3 rum med badrum och rum för betjäning.

Den s. k. 3:dje turistklassen står ej 1:sta klass långt efter ifråga om utrymme och kom-

fort. Den är belägen akteröver. Föröver ligger 3:dje klass med gediget inredda 4-person-hytter.

"Mayfair" och "The Mall"

I sällskapsrummen i 1:sta klass har ett flertal engelska konstnärer fått fria händer att dekorera och inreda var och en sitt rum. De ha lyckats skapa salar och salonger med genuin engelsk atmosfär. "Empress Room", fartygets mäktiga balsal, är hällen i guld och komponerad av Sir John Lavery. I "Salle Jacques Cartier", som matsalen döpts till, har Frank Bra'gwyn lyckats skapa en högtidlig och festlig ram kring fartygets charmanta supéer, och i "Mayfair"-salongen återfinner engelsmannen allt vad honom är kärt, koncentrerat som på en utställning — brokigt möstrade fåtöljer, mattor och siden-draperier och en nästan överväldigande bronsutsmyckning. Själva anse de detta rum ge en "air" av genuint aristokratiskt engelskt. "The Mall" är avsedd att leda tanken till London och är namnet på ett långt galleri, som förbinder salongen med matsalen, en av de mest imponerande inomhuspromenader man kan tänka sig

I rökrummet har artisten Edmond Dulac mera spelat på funktisträngarna. Vägarna äro hällna i rött och svart, taket i matt silvertone — en synnerligen lyckad komposition. Cocktailbaren saknas naturligtvis ej. I dess dekorationer har konstnären släppt lös hela sin frodiga fantasi. Att man räknat med amerikansk invasion på den nya jätteångaren, ser man om icke av annat så av de lite varstans utplacade cocktailbarerna. Ej heller det kommande släktet är bortglömt. En liten trevlig barnkammare blir mötesplatsen för fartygets yngsta passagerare.

Talfilm, "sockerbit", telefon.

Naturligtvis saknar ej "Empress of Britain" en biograf med alla apparater för stumsom talfilm. I salongen hänger en "sockerbit", som en varning att man bör välja sina samtalsämnen och i de eleganta telefonhytterna kunna passagerarna när som helst komma i samspråk med släkt och vänner i London, New York, Paris, eller var de kunna uppehålla sig.

Genom all denna lyx och komfort tränger dock överallt engelsmannens slagord "safety first" igenom. Reservutgångar, alarm- och eldsläckningsapparater och beträffande livräddningsattiraljerna har man varken sparat kostnader eller besvär att få dem så tillförlitliga och praktiskt anordrade som överhuvudtaget är möjligt.

G. L.

Följande länder hava hittills inlämnat sin anmälan för deltagande i världsutställningen i Regia 1932: Italien, Peru, Jugoslavien, Guatemala, Nya Zeeland, Czecho-Slovakia, Nederländerna, Belgien, Polen, Siam, Indien, Portugal, Schweiz, Estland, Filippinerna, Argentina, Spanien och New South Wales (Australien).